

Arrest

nr. 243 171 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in de provincie Baghlan, district Dahane Ghor, in het dorp Bekh. Je bent zestien en half jaar en dus minderjarig. Je religie is de Islam, Ismailya. Je volgde vier jaar lagere school in je dorp. Heden verblijven je ouders nog in het dorp, alsook een tante en een oom moederszijde. Je ontvluchtte Afghanistan in september 2016, één dag nadat je oudste broer T. (...) werd ontvoerd. Je vader en broer waren op de velden aan het werk, toen de Taliban kwamen en je broer meenamen. Van je broer is er nog steeds geen nieuws. Je verklaart dat er in de buurt van je dorp een basis lag van arbaki, met aan het hoofd Khos Qadam. Omdat je vader één van de ouderlingen was, werd hij verschillende keren aangesproken door de Taliban om informatie te geven over deze persoon, over zijn komen en gaan in het dorp. Omdat je vader geen informatie kon geven,

aangezien deze persoon het dorp had verlaten, werd je broer meegenomen. De Taliban zeiden dat ze hem zouden vrijlaten als ze Khos Qadam hadden gearresteerd. Je vader sprak met de andere ouderlingen, maar er kon weinig worden gedaan. Omdat je vader een vrees had voor jou, werd je eerst een nacht naar het huis van je oom gebracht en de volgende dag ging het richting Pul-i-Chumri van waar je eigenlijke reis begon. Je reisde via Iran en Turkije naar Griekenland. In december 2016 werd je daar geregistreerd in het kamp Moira en op 02/02/2017 vroeg je de internationale bescherming aan. Je stelde daar geboren te zijn in het jaar 2000 omdat je niet op die plaats wilde blijven. Je had in die periode geen interview, dat gebeurde pas in 2018 nadat je door de politie werd gevat bij een poging onderaan een vrachtwagen te kruipen. Je verliet Griekenland en kwam naar België waar je op 25 februari 2019 een vraag om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer stel je een vrees te hebben vanwege de taliban.

Ter ondersteuning van je vraag om bescherming, leg je kopieën neer van de 'taskara's' (Afghaanse identiteitsbewijzen) van je ouders, vertalingen van de taskara's van je ouders alsook foto's van je ouders in je huis en dorp, kopieën van foto's van je verblijf in Griekenland, een Griekse centrumkaart en schoolrapporten. Na het persoonlijk onderhoud stuurde je via elektronische weg op 28 januari 2020 kopieën door van de taskara van uw broer, alsook van de vertaling van die taskara en die van je ouders en ook nog drie internetlinks van persartikels betreffende de algemene veiligheidssituatie in Baghlan. Op 7 februari 2020 stuurde je via elektronische weg nog twee kopieën van foto's die uw broer afbeeldde door.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van jouw persoon een risico kan worden vermoed op een persoonlijke, daadwerkelijke vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een vrees voor vervolging, op grond van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Je stelt dat je in 2016 Afghanistan hebt verlaten omdat je vader een vrees koesterde voor jou. Je was toen tussen de twaalf en dertien jaar oud. Je vader vreesde dat ook jij zou worden meegenomen door de Taliban, nadat dit gebeurde met je oudere broer T. (...) (CG p.6, 9 en 11). Echter, de door jouw geschetste aanleiding voor je vertrek, maak je niet aannemelijk.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat je de regio ontvlucht bent in een zeer volatiele periode, toen Dahane Ghorri werd ingenomen door de Taliban in hun offensief om Kunduz aan te vallen. Dit leidde in april 2016 tot het ineensinken van verscheidene checkposten van Local Police (ALP of arbaki) in het district, omdat de mannen op de vlucht sloegen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Je geeft dit ook zelf aan (CG p.7).

Je stelt dat je broer werd ontvoerd door de Taliban omdat je vader om informatie was gevraagd over Khos Qadam, commandant van de plaatselijke checkpost van arbaki in je regio (CG p.6). Hoewel het niet ondenkbaar is, dat je vader en -passant om informatie werd gevraagd over deze persoon, is het weinig aannemelijk dat enkel je vader hierover zou zijn bevraagd, en dat de Taliban je broer zou hebben meegenomen tot je vader de nodige informatie zou geven (CG p.8).

Er werd je gevraagd of er een bepaalde reden was voor de Taliban om informatie over Khos Qadam aan jouw vader te vragen. Je antwoordde hierop dat je vader een ouderling van het dorp is (CG p.10). Hierop werd je gevraagd of de Taliban dan ook aan de andere ouderlingen informatie had gevraagd, zoals kan worden aangenomen gezien een dorp wordt bestuurd door een Raad van ouderlingen. Hierop antwoordde je, dat de Taliban dergelijke informatie maar aan één persoon vragen omdat het nieuws anders zou verspreid geraken en de gezochte persoon zou gaan lopen (CG p.10).

Dit is een bevreemdende verklaring, aangezien de arbaki massaal op de vlucht zijn geslagen toen de Taliban oprukten naar Kunduz en Dahane Ghorī aanvielen. Het is meer aannemelijk, dat indien ze deze persoon effectief wilden arresteren, wat heel aannemelijk is, dat ze dan meerdere mensen, of de hele Raad van ouderlingen zouden bevragen, tenslotte werd de post volgens je verklaring door twintig mannen bemand. Verder, dat de Taliban je vader niet zouden geloven wanneer die zegt dat Khos Qadam niet meer in de regio is, is toch ook weinig aannemelijk, aangezien het meer dan aannemelijk is, dat die samen met zijn mannen de regio is ontvlucht, rekening houdend met de situatie op dat moment. Dat de Taliban uit wraak je broer zouden meenemen, omdat je vader geen informatie kon geven, is bijgevolg weinig overtuigend. Het betreft bovendien een blote bewering van uwentwege gezien je de verklaring als zou jouw broer ontvoerd zijn op geen enkele manier ondersteunt met bewijsstukken. Nochtans heb je na het persoonlijk onderhoud nog kopieën van identiteitsdocumenten met betrekking tot je broer en allerhande andere zaken overgemaakt aan het CGVS. Indien jouw bewering als zou jouw broer ontvoerd zijn door de Taliban stroken met de werkelijkheid had men kunnen verwachten dat dit ook gestaafd werd met bewijskrachtige documenten. Dit is niet het geval. Bovendien mag het verbazing heten dat je bij jouw initiële registratie bij de DVZ op 25 februari 2019 geen enkel gewag maakte van het feit dat jouw broer ontvoerd werd en je in navolging daarvan door jouw vader het land uitgestuurd werd (zie Fiche minderjarige niet-begeleide vreemdeling in het administratief dossier). Als motief voor jouw verzoek om internationale bescherming gaf je toen enkel op dat jouw regio in oorlog was en er veel Taliban waren, over je broer verklaarde je dat die zich in Afghanistan bevond, niks meer niks minder. Het is pas 5 maanden na dit initiële gesprek bij DVZ dat je tijdens het invullen van de vragenlijst bij DVZ met een ander relaas op de proppen komt. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geef je aan dat je in het begin niet verteld had over de ontvoering van je broer omdat men je gezegd had dat je later meer tijd zou hebben. Het hoeft weinig betoog dat dergelijke uitleg niet volstaat als verklaring, redelijkerwijze kan men immers toch wel verwachten dat je de directe aanleiding voor je vertrek uit Afghanistan zou vermeld hebben, net als men zou kunnen verwachten dat je wanneer je het over je broer had, bij die initiële registratie als minderjarige niet-begeleide vreemdeling, ook al had kunnen vertellen dat hij ontvoerd was. Dergelijke markante incoherenties ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van je vertelt.

Over de manier waarop je vader zou zijn gevraagd en bedreigd door de Taliban, heb je geen verdere informatie (CG p.10). Evenmin heb je informatie over wat je vader deed na de ontvoering van je broer, en zeg je enkel dat hij met de ouderlingen sprak en dat die hem de raad gaven om jou naar het buitenland te sturen omdat de kans groot was dat ook jij zou worden meegenomen (CG p.9). Echter, het is niet duidelijk om welke reden jij een grote kans liep om te worden meegenomen, aangezien je nog een kind was. Je hierover bevraagd, is je verklaring dat de Taliban hiermee geen rekening zou houden (CG p.12), niet voldoende overtuigend. Immers, in ogenschouw genomen, dat ze in volle opmars waren naar de stad Kunduz, is het weinig aannemelijk dat ze zomaar ongetrainde jongens zouden meenemen die hen meer zouden vertragen dan dat ze behulpzaam zouden zijn. Je maakt je persoonlijke vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk. Je gevraagd wat je vreest bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (CG p.11) geef je aan, dat je niet terug kan omwille van de algemene situatie. In je eigen dorp zou het relatief rustig zijn, maar in de dorpen errond en zeker in Pul-i-Chumri zou er nog hevig worden gevochten (CG p.5). Uit informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat in 2019 de overheid terug de controle heeft gekregen over het district Dahane Ghorī na een grootschalig offensief tegen de Taliban in de hele provincie Baghlan.

Niet alleen volgt uit het bovenstaande dat je niet hebt aangetoond, dat je broer zou zijn meegenomen door de Taliban, maar is het eveneens weinig waarschijnlijk dat er in vier jaar tijd geen enkel nieuws zou zijn van je broer (CG p.8).

Terzake is het opvallend dat je tijdens het persoonlijk onderhoud, waarbij je de taskara's van je ouders, neergelegde foto's van je ouders en één foto van jezelf met je ouders er geen enkel document of foto die verwees naar je broer (CG p.7). Toen je erop werd gewezen dat het toch in de lijn van de verwachting ligt dat je ook een foto van je broer zou kunnen presenteren, zeg je dat je het gevraagd hebt aan je familie, maar dat ze geen foto hadden van je broer en ook je oom en tante hadden er geen omdat de mensen slechts een simpele Nokia zonder camera zouden bezitten. Je gewezen op de grote foto van jou en je ouders, zeg je dat die gemaakt werd door een fotograaf uit Pul-i-Chumri, die naar het dorp was gekomen. Echter, als er zo weinig familiefoto's zijn en er komt een fotograaf, dan kan men toch verwachten dat de hele familie op de foto zou staan. Op de vraag of je broer toen nog bij de familie was, zeg je het niet te weten, maar dat hij wel nog in het dorp was (CG p.7).

Het mag dan toch verbazen dat je achteraf per mail d.d. 28/01/20 en d.d. 7/2/2020 twee foto's laat neerleggen van je broer én een taskara van je broer, afgegeven op 11/12/1394 (komt overeen met 01 maart 2016). De taskara is op dezelfde dag uitgegeven als deze van je vader en vermeldt bij herkomst de provincie Baghlan, district Doshi, dorp Kayhan. Dit is enigszins bevreemdend omdat je verklaarde dat enkel je moeder afkomstig was van Doshi, waar ze ook haar taskara had gevraagd (CG p. 5). Dat je

eerst verklaart dat er geen enkele foto te vinden is van je broer, maar dat je vervolgens toch diens taskara neerlegt en 2 foto's is bevreemdend, en zeker omdat deze taskara's zijn afgegeven op 01 maart 2016, d.i. ongeveer de periode van je vertrek. Je eigen taskara leg je niet neer. De foto's van je broer zijn portretten buiten familie-context. Echter via je Facebook –profiel werd er een profiel teruggevonden van iemand die sprekend lijkt op één van de gepresenteerde foto's, zei het ondertussen wat ouder. Deze jonge man draagt ook dezelfde familienaam, H.R. (...). Jullie 'liken' elkaars foto's wederkerig met een hartje en het sterke vermoeden bestaat dat dit dichte familie is van jou. Deze jonge man woont duidelijk niet in een dorpje in Afghanistan (zie info in de blauwe farde van het administratieve dossier). Bovenstaande observaties nopen het CGVS ertoe te concluderen dat je niet aannemelijk gemaakt hebt dat je broer ontvoerd werd door de Taliban waardoor je vader bang werd dat jou hetzelfde zou overkomen en je daarom het land uitstuurde.

Uit het bovenstaande volgt dat je je vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet aannemelijk hebt gemaakt en bijgevolg kan je de hoedanigheid van Vluchteling niet worden toegekend. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat je een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door jou neergelegde kopieën van documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De foto's en documenten uit Griekenland wijzen aan dat je daar verbleven hebt, wat hier niet ter discussie staat. De foto's en taskara's van uw ouders, alsook van je broer, betreffen louter kopieën waardoor er geen enkele bewijskracht aan verleend kan worden. Wat betreft de internetlinks die handelen over de veiligheidssituatie in Baghlan kan batig naar onderstaande worden verwezen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de

mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46,

beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Je gevraagd naar je vrees bij terugkeer stelde je dat het in je eigen dorp relatief rustig zou zijn, maar in de dorpen errond en zeker in Pul-i-Chumri zou er nog hevig worden gevochten (CG p.5). Daardoor zou er geen garantie zijn dat de Taliban niet opnieuw naar jullie dorp zou kunnen komen (CG p. 11). Uit informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt) dat in 2019 de overheid terug de controle heeft gekregen over het district Dahane Ghorri na een grootschalig offensief tegen de Taliban in de hele provincie Baghlan. U laat dus na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uw familie bevindt zich daar ook nog steeds.

Uit bovenstaande veiligheidsanalyse volgt dat je de subsidiaire bescherming overeenkomstig Art.48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker citeert in het onderhavige verzoekschrift de bestreden beslissing en betoogt:

"Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vanwege de Taliban. Verzoeker vreest ontvoering door de Taliban, nu dit ook het lot is geworden van zijn broer T. (...).

Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst Afghanistan vervolging en discriminatie door de Taliban en/of zijn dorpsgenoten omwille van het feit dat hij inmiddels een levenswijze heeft aangenomen die niet compatibel is met de streng religieuze wijze van leven in zijn regio. Zo heeft verzoeker in Griekenland tatoeages laten zetten op zijn onderarm, hetgeen in strijd is met de lokale

religieuze normen en waarden. Verzoeker is besmet met hepatitis B, een aandoening die overgedragen kan worden door seksueel contact (SOA). Indien in zijn regio van herkomst of daarbuiten bekend zou worden dat verzoeker lijdt aan hepatitis B, zou men er van uitgaan dat hij als ongehuwde man seksuele contacten zou gehad hebben in Europa, met andere woorden dat hij in het buitenland een zedeloos en verwerpelijk leven zou geleid hebben.

De combinatie van tatoeages en hepatitis B volstaat om verzoeker te brandmerken als een persoon die de islamitische waarden de mg heeft toegekeerd, als een ketter/kafir, iemand die zich buiten de islam gemeenschap of oemma heeft gesteld. Een dergelijk individu is vogelvrij in het streng conservatieve Afghanistan. Hij zou geen aanspraak maken op steun van familie en/of dorpsgenoten, met andere woorden hij zou niet kunnen rekenen op een functionerend netwerk om in zijn overleven te kunnen voorzien.

Verzoeker laat gelden dat zijn regio van herkomst, Bekh, Dahane Ghor, zeer onveilig is. Recent hebben er verschillende aanslagen op burgers plaats gehad. Verzoeker brengt hiervan bewijs bij (facebook).

Verzoeker heeft aldus een ernstige vrees voor vervolging.

Verzoeker vraagt dus de erkenning als vluchteling.

Verzoeker vertrouwt er op de Raad, tijdens de zitting alsmede tijdens het beraad, de asielaanvraag van verzoeker zal willen beoordelen in het licht van zijn vrees voor vervolging, zoals voorzien door de Conventie van Genève.

Verzoeker herhaalt dat er in zijn regio wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld. Het is duidelijk dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Derhalve had de CGVS aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling dienen toe te kennen, minstens subsidiaire bescherming.

(...)

Verzoeker roept, gelet op de recente veiligheidsincidenten in zijn regio van herkomst, de subsidiaire bescherming in o.v. zijn afkomst uit een onveilig gebied in Afghanistan. De bestreden beslissing kan tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Verzoeker maakt voorbehoud om in de loop van de procedure bijkomende actuele informatie bij te brengen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15de druk, 1999, p. 52.

Verzoeker vindt de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de beslissing van de CGVS.

Het CGVS heeft niet voldoende rekening gehouden met de blijvende onzekerheid of verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wel de nodige garanties heeft naar veiligheid toe, met name de recente veiligheidssituatie in Bekh werd niet naar behoren onderzocht door de CGVS.

Verzoeker voert een foto bij van een aankoop van grond door zijn vader. Een vertaling wordt in de loop van de procedure bijgevoegd. Het papier document dateert van 11/12/1387 en daarin staat dat M.A. (...) verkoopt aan M.A. (...), zoon van M.R. (...), van het dorp Kayan, district dushi, Baghlan, twee stukken grond waarvan 1 stuk met water en 1 perceel zonder water.

Verzoeker voegt in bijlage aan het dossier toe 2 facebook berichten gepost door de jongerenvereniging van Daimirak.

Het eerste bericht is een post van 9 mei 2020 waarin gemeld wordt dat er slecht nieuws is over de dood van Faiz Ali Khan, de bewaker van de Jamat Khana van Bekh. Hij werd op een brutale manier doodgeschoten door onbekende personen. Een paar dagen eerder werd ook Qari Abdul Jahil vermoord. Zij hadden allebei geen persoonlijke vijandschappen. Dit is een groot verlies.

Daarnaast is er ook een tweede melding van de zelfde jongerenbeweging over de dood van een belangrijke politieman (Arbaki) in augustus 2019.

Vervolgens staan op de site van Pajhwok Aghans News een aantal recente vermeldingen van willekeurig geweld tegen burgers. Uit deze berichten kan afgeleid worden dat de situatie in de steden misschien nog relatief veilig is maar dat dit zeker niet meer geldt voor de dorpen in de provincie. Daar hebben de taliban nog steeds (of terug) de feitelijke controle. De Taliban treden vooral 's avonds en in de nacht op. Ook is het zo dat er in deze streek (landelijke gebieden) weinig journalisten komen en als ze er al zijn, dan kunnen ze niet openlijk werken omdat de Taliban de facto toch nog steeds de hele regio controleert.

Objectief kan vastgesteld worden dat de algemene veiligheidssituatie in Baghlan terug verslechterd is ten aanzien van de situatie zoals vermeld in het meest recente rapport van EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation van juni 2019, inmiddels ook terug 1 jaar geleden. Hiernaast verwijst verzoeker naar ernstige schade in de zin van artikel 48/4 par. 2, b van de Vreemdelingenwet: foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst.

Verzoeker verwijst naar arrest RvV nr. 91 265 van 9 november 2012.

In vermeld arrest wordt vastgesteld dat een niet-begeleide minderjarige (afghaanse) vreemdeling een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 par. 2, b van de Vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Afghanistan in zoverre hij aldaar bij terugkeer niet kan rekenen op een functionerend netwerk. De situatie van verzoeker is analoog aan de situatie omschreven in vernield arrest, nu verzoeker omwille van zijn tatouages en besmetting met hepatitis B niet meer kan rekenen op steun van familie en omgeving (geen adequaat netwerk).

Verzoeker heeft geen enkel netwerk in Afghanistan.

Verzoeker heeft aldus een zeer kwetsbaar profiel. Er is geen enkele opvang voor verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker ziet niet in hoe hij aldaar zou moeten overleven in geval van terugkeer.

In de gegeven omstandigheden zou een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan hem blootstellen aan een vernederende en onmenselijke behandeling.

(...)

Verzoeker maakt voorbehoud om bijkomende stukken bij te brengen, dewelke van belang zijn bij de beoordeling van de vraag naar subsidiaire bescherming en de asielaanvraag zelf.

Desgevallend zal de Raad met betrekking tot deze stukken aanvullende onderzoeksmaatregelen willen bevelen.

Verzoeker wenst ten slotte nog te repliceren op de argumentatie van de CG.

Verzoeker heeft inderdaad niet verteld dat zijn vader ook van het dorp Kayan zou zijn. Maar die vraag is hem ook niet gesteld geworden. De CG argumenteert nu dat A. (...) enkel van zijn moeder verteld heeft dat ze van Doshi afkomstig is. Een en ander zou de geloofwaardigheid van verzoeker in het gedrang brengen. Had de PO hem echter dezelfde vraag gesteld over de vader, dan had hij er zeker op geantwoord. Bovendien heeft hij geen enkele poging gedaan om dit te verbergen gezien hij de taskaras heeft afgegeven en daarin staat duidelijk dat ze afgeleverd werden in Doshi, dorp Kayan.

Verzoeker merkt op dat de taskara van zijn broer afgeleverd werd op 30/12/2008 en niet 01/03/2016, zoals foutief opgenomen in de bestreden beslissing.

De CG twijfelt aan de fotos van broer T. (...). Via facebook werd een kennis teruggevonden, H.R. (...) die sprekend op T. (...) zou lijken...

De familie van verzoeker heeft eindelijk een foto gevonden van verzoeker met zijn broer. Deze foto wordt thans bijgebracht, zodat de discussie m.b.t. de fotos van de baan is.

Verzoeker wijst erop dat hij Hazara is, en bovendien Ismaili. Zijn etnische achtergrond wordt op geen enkele manier mee in overweging genomen in de beslissing, terwijl geweten is dat Hazara-ismaili gediscrimineerd en gewantrouwd worden door de andere etnische groepen en dan voornamelijk de Pashtou in Afghanistan. Niettegenstaande verschillende artikels dienaangaande in het administratief dossier en niettegenstaande de raadsman van verzoeker bij het einde van het gehoor op het CGVS hierop heeft aangedrongen, voert de CG geen onderzoek naar de verhoogde kwetsbaarheid van verzoeker omwille van zijn etnische origine.

In het administratief dossier is niets te vinden over de 2,5 jaar die verzoeker in Griekenland heeft doorgebracht. Nochtans heeft verzoeker heel veel informatie (foto's, rapport school, inschrijvingsbewijs vluchtelingenkamp) aangebracht over deze periode. De zware leefomstandigheden in Griekenland, het gebrek aan bescherming van minderjarigen aldaar, hebben een ernstige impact gehad op verzoeker (verhoogde kwetsbaarheid tengevolge van langdurig verblijf in Griekenland). De CG houdt geen rekening met dit gegeven.

Verzoeker heeft ten volle voldaan aan zijn samenwerkings - en informatieplicht, zonder dat dit naar waarde wordt geschat."

Verzoeker stelt gelet op het voorgaande dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van:

"het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;

de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980".

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

- “3. foto van verzoeker met tatouages
- 4. foto van verzoeker met broer
- 5. foto van koopovereenkomst van twee stukken grond (niet vertaald)
- 6. facebookberichten met vertaling en rapporten Pajhwok
- 7. medisch verslag - diagnose chronische hepatitis B”.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werd opgeheven met ingang van 22 maart 2018. Hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn door de bestreden beslissing die dateert van 14 april 2020 kan aldus niet worden ingezien en wordt door verzoeker niet uitgewerkt.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker preciseert voorts niet welke bepaling(en) van artikel 49 en/of artikel 49/2 “*en volgende*” van de Vreemdelingenwet zou(den) zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat ook de schending van deze artikelen niet dienstig wordt opgeworpen.

Verzoeker verstrekt verder niet de miste duiding omtrent de aangevoerde schending van “*de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980*”. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.3. Waar verzoeker gewag maakt van het gegeven dat verweerder een belangenafweging diende te maken, kan worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Dat met zijn minderjarigheid terdege rekening werd gehouden en dat in dit kader de nodige steunmaatregelen werden verleend, zodat zijn rechten op dit vlak werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen, wordt door verzoeker niet betwist.

Wel verwijst verzoeker naar zijn levensomstandigheden in Griekenland, laat hij uitschijnen dat deze in zijner hoofde een verhoogde kwetsbaarheid met zich brachten en verwijt hij verweerder dat hiermee geen rekening werd gehouden, wat hij herhaalt in zijn aanvullende nota van 15 oktober 2020. Dient in dit kader echter te worden vastgesteld dat verzoeker vooreerst nalaat om aan te tonen, te concretiseren of te onderbouwen dat of op welke wijze zijn verblijf in Griekenland in zijner hoofde zou hebben geleid tot een verhoogde kwetsbaarheid. Hij legt geen medische of andere attesten neer waaruit kan worden afgeleid dat of welke impact zijn levensomstandigheden in Griekenland concreet zouden hebben gehad op zijn persoon en/of zijn functioneren. Evenmin zet hij uiteen in welke mate of op welke wijze dit hem zou hebben verhinderd om zijn procedure internationale bescherming op een gedegen wijze te volbrengen of tot gevolg zou hebben gehad dat aan hem bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden verleend. Verder preciseert hij op generlei wijze waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts toont verzoeker geenszins aan dat of op welke wijze eventuele bijkomende steunmaatregelen van invloed hadden kunnen zijn op de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoeker herhaalt in het voorliggende verzoekschrift dat hij omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban zijn land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

“Je stelt dat je in 2016 Afghanistan hebt verlaten omdat je vader een vrees koesterde voor jou. Je was toen tussen de twaalf en dertien jaar oud. Je vader vreesde dat ook jij zou worden meegenomen door de Taliban, nadat dit gebeurde met je oudere broer T. (...) (CG p.6, 9 en 11). Echter, de door jouw geschetste aanleiding voor je vertrek, maak je niet aannemelijk.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat je de regio ontvlucht bent in een zeer volatiele periode, toen Dahane Ghorri werd ingenomen door de Taliban in hun offensief om Kunduz aan te vallen. Dit leidde in april 2016 tot het ineensstorten van verscheidene checkposten van Local Police (ALP of arbaki) in het district, omdat de mannen op de vlucht sloegen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Je geeft dit ook zelf aan (CG p.7).

Je stelt dat je broer werd ontvoerd door de Taliban omdat je vader om informatie was gevraagd over Khos Qadam, commandant van de plaatselijke checkpost van arbaki in je regio (CG p.6). Hoewel het niet ondenkbaar is, dat je vader en -passant om informatie werd gevraagd over deze persoon, is het weinig aannemelijk dat enkel je vader hierover zou zijn bevraagd, en dat de Taliban je broer zou hebben meegenomen tot je vader de nodige informatie zou geven (CG p.8).

Er werd je gevraagd of er een bepaalde reden was voor de Taliban om informatie over Khos Qadam aan jouw vader te vragen. Je antwoordde hierop dat je vader een ouderling van het dorp is (CG p.10). Hierop werd je gevraagd of de Taliban dan ook aan de andere ouderlingen informatie had gevraagd, zoals kan worden aangenomen gezien een dorp wordt bestuurd door een Raad van ouderlingen. Hierop antwoord je, dat de Taliban dergelijke informatie maar aan één persoon vragen omdat het nieuws anders zou verspreid geraken en de gezochte persoon zou gaan lopen (CG p.10).

Dit is een bevreemdende verklaring, aangezien de arbaki massaal op de vlucht zijn geslagen toen de Taliban oprukten naar Kunduz en Dahane Ghorī aanvielen. Het is meer aannemelijk, dat indien ze deze persoon effectief wilden arresteren, wat heel aannemelijk is, dat ze dan meerdere mensen, of de hele Raad van ouderlingen zouden bevragen, tenslotte werd de post volgens je verklaring door twintig mannen bemand. Verder, dat de Taliban je vader niet zouden geloven wanneer die zegt dat Khos Qadam niet meer in de regio is, is toch ook weinig aannemelijk, aangezien het meer dan aannemelijk is, dat die samen met zijn mannen de regio is ontvlucht, rekening houdend met de situatie op dat moment.

Dat de Taliban uit wraak je broer zouden meenemen, omdat je vader geen informatie kon geven, is bijgevolg weinig overtuigend. Het betreft bovendien een blote bewering van uwentwege gezien je de verklaring als zou jouw broer ontvoerd zijn op geen enkele manier ondersteunt met bewijsstukken. Nochtans heb je na het persoonlijk onderhoud nog kopieën van identiteitsdocumenten met betrekking tot je broer en allerhande andere zaken overgemaakt aan het CGVS. Indien jouw bewering als zou jouw broer ontvoerd zijn door de Taliban stroken met de werkelijkheid had men kunnen verwachten dat dit ook gestaafd werd met bewijskrachtige documenten. Dit is niet het geval. Bovendien mag het verbazing heten dat je bij jouw initiële registratie bij de DVZ op 25 februari 2019 geen enkel gewag maakte van het feit dat jouw broer ontvoerd werd en je in navolging daarvan door jouw vader het land uitgestuurd werd (zie Fiche minderjarige niet-begeleide vreemdeling in het administratief dossier). Als motief voor jouw verzoek om internationale bescherming gaf je toen enkel op dat jouw regio in oorlog was en er veel Taliban waren, over je broer verklaarde je dat die zich in Afghanistan bevond, niks meer niks minder. Het is pas 5 maanden na dit initiële gesprek bij DVZ dat je tijdens het invullen van de vragenlijst bij DVZ met een ander relaas op de proppen komt. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geef je aan dat je in het begin niet verteld had over de ontvoering van je broer omdat men je gezegd had dat je later meer tijd zou hebben. Het hoeft weinig betoog dat dergelijke uitleg niet volstaat als verklaring, redelijkerwijze kan men immers toch wel verwachten dat je de directe aanleiding voor je vertrek uit Afghanistan zou vermeld hebben, net als men zou kunnen verwachten dat je wanneer je het over je broer had, bij die initiële registratie als minderjarige niet-begeleide vreemdeling, ook al had kunnen vertellen dat hij ontvoerd was. Dergelijke markante incoherenties ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van je vertelt.

Over de manier waarop je vader zou zijn gevraagd en bedreigd door de Taliban, heb je geen verdere informatie (CG p.10). Evenmin heb je informatie over wat je vader deed na de ontvoering van je broer, en zeg je enkel dat hij met de ouderlingen sprak en dat die hem de raad gaven om jou naar het buitenland te sturen omdat de kans groot was dat ook jij zou worden meegenomen (CG p.9). Echter, het is niet duidelijk om welke reden jij een grote kans liep om te worden meegenomen, aangezien je nog een kind was. Je hierover bevraagd, is je verklaring dat de Taliban hiermee geen rekening zou houden (CG p.12), niet voldoende overtuigend. Immers, in ogenschouw genomen, dat ze in volle opmars waren naar de stad Kunduz, is het weinig aannemelijk dat ze zomaar ongetrainde jongens zouden meenemen die hen meer zouden vertragen dan dat ze behulpzaam zouden zijn. Je maakt je persoonlijke vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk. Je gevraagd wat je vreest bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (CG p.11) geef je aan, dat je niet terug kan omwille van de algemene situatie. In je eigen dorp zou het relatief rustig zijn, maar in de dorpen errond en zeker in Pul-i-Chumri zou er nog hevig worden gevochten (CG p.5). Uit informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat in 2019 de overheid terug de controle heeft gekregen over het district Dahane Ghorī na een grootschalig offensief tegen de Taliban in de hele provincie Baghlan.

Niet alleen volgt uit het bovenstaande dat je niet hebt aangetoond, dat je broer zou zijn meegenomen door de Taliban, maar is het eveneens weinig waarschijnlijk dat er in vier jaar tijd geen enkel nieuws zou zijn van je broer (CG p.8)."

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker ter weerlegging van de veelheid aan voormelde, pertinente en terechte motieven niet één concreet en dienstig argument aanvoert. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker in het geheel niet aantoont of aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou dreigen te worden geïseerd of vervolgd door de taliban ten gevolge van de voormelde, door hem aangehaalde feiten.

Kritiek op de overige, overvloedige motieven die in dit kader in de bestreden beslissing zijn opgenomen en die gebaseerd zijn op de door verzoeker neergelegde stukken en verzoekers Facebookprofiel kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert daarnaast aan dat hij omwille van het feit dat hij Hazara en Ismaili is zou riskeren te worden geïseerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Dient in dit kader echter te worden opgemerkt dat uit het geheel van de voorliggende informatie niet kan worden afgeleid en verzoeker bijgevolg niet aantoont dat de situatie aldaar van zulke aard zou zijn dat het loutere gegeven een Ismaili Hazara te zijn en aanwezig te zijn in het land en de regio zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dat dit zo zou zijn, wordt bovendien tegengesproken door het gegeven dat verzoekers familie nog steeds in dit land en deze regio verblijft en daarbij kennelijk geen ernstige problemen ondervindt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.5). Daarenboven lijkt ook verzoeker zelf de mening toegedaan dat het loutere gegeven dat hij Hazara en Ismaili is niet volstaat om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Hij achtte het immers nodig de hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve problemen met en vrees ten aanzien van de taliban op te dissen. Gelet op het voorgaande, dient verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming ten gevolge van zijn etnisch-religieuze aanhorigheid *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter schromelijk in gebreke. Hij toont immers op generlei wijze aan dat, waar, wanneer, met wie, om welke reden of in welke omstandigheden hij in dit kader problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Verzoeker poneert in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota van 15 oktober 2020 onder punt 1 verder weliswaar dat zijn verblijf in Griekenland hem extra kwetsbaar zou hebben gemaakt, doch reeds hoger werd in dit kader vastgesteld dat hij nalaat om aan te tonen, te concretiseren of te onderbouwen dat of op welke wijze zijn verblijf in Griekenland in zijner hoofde heeft geleid tot een verhoogde kwetsbaarheid. Hij legt geen medische of andere attesten neer waaruit kan worden afgeleid dat of welke impact zijn levensomstandigheden in Griekenland concreet zouden hebben gehad op zijn persoon en/of zijn functioneren. Hoe dan ook laat hij na om aan te tonen dat of op welke wijze zulks van invloed zou kunnen zijn bij of in de weg zou staan van een eventuele terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Verder brengt hij geen concrete argumenten of elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat, waar, wanneer, met wie, om welke reden of in welke omstandigheden hij ten gevolge van het voorgaande problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en zijn regio.

Eveneens laat verzoeker in het onderhavige verzoekschrift uitschijnen dat hij omwille van het gegeven dat hij op de arm een aantal tatoeages heeft en dat hij leidt aan hepatitis B zou riskeren te worden gediscrimineerd, uitgesloten en zelfs geïseerd en vervolgd, en dit door zowel zijn familie, zijn dorpsgenoten als de taliban. Volgens verzoeker zouden deze elementen ertoe leiden dat men hem een zedeloze en verwerpelijke levensstijl zou toedichten, dat men hem als ongelovige zou beschouwen en dat hij daardoor zonder netwerk zou vallen en vogelvrij verklaard zou worden. Verzoeker laat echter na dit betoog ook maar enigszins te staven of funderen. Hij toont niet aan dat of op welke wijze iemand in zijn land van herkomst van deze elementen op de hoogte zou zijn gekomen of zou dreigen te komen. Hoe dan ook brengt hij geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het loutere gegeven tatoeages te hebben en aan hepatitis B te leiden in zijn land en regio van herkomst dermate problematisch zou zijn dat dit zou (kunnen) leiden tot de door hem aangehaalde gevolgen en zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Ook in dit kader kan overigens worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker het nodig achtte om de hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve problemen met en vrees ten aanzien van de taliban ten berde te brengen, erop duidt dat hijzelf de mening toegedaan is dat zijn tatoeages en medische aandoening op zich niet volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Dat verzoeker ten gevolge hiervan iets zou dienen te vrezen, dient aldus *in concreto* door verzoeker te worden aannemelijk gemaakt en aangetoond. Verzoeker blijft hier echter manifest in gebreke. Hij toont ook in dit kader namelijk in het geheel niet aan en preciseert niet dat, waar, wanneer, met wie, om welke reden of in welke omstandigheden hij problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande, is verzoekers verwijzing naar een arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht jaar geleden velde, nog daargelaten dat dit arrest gedateerd is, de

precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht, de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde heeft en elk dossier individueel moet worden beoordeeld, in het geheel niet dienstig. Verzoeker toont immers in het geheel niet aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou kunnen worden beschouwd als niet-begeleide minderjarige zonder functionerend netwerk. Hetzelfde dient te worden gesteld aangaande verzoekers verwijzing in zijn aanvullende nota van 15 oktober 2020 naar een arrest van de Raad van 12 februari 2019 dat handelt over een minderjarige asielzoeker uit Afghanistan.

Ten aanzien van verzoekers medische aandoening kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat de eventuele medische problemen in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals bij het verzoekschrift gevoegd en zoals opgenomen in de map 'documenten' en de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, zijn tot slot niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Wat betreft het medische verslag dat bij het verzoekschrift is gevoegd, dient te worden opgemerkt dat hieruit slechts kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan hepatitis B. Dit verslag bevat geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

De berichten en informatie die verzoeker neerlegde en bij het verzoekschrift voegt handelen over de algemene veiligheidssituatie in zijn land, provincie en regio van herkomst. Zij bevatten geen gegevens die betrekking hebben op zijn persoon en vermogen aldus op generlei wijze aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Ten aanzien van de overige bijgebrachte stukken en documenten, dient te worden vastgesteld dat deze allemaal slechts worden neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan deze stukken geen bewijswaarde worden gehecht. Nog los van deze vaststelling, dient te worden opgemerkt dat deze stukken hoogstens een aanwijzing kunnen vormen voor verzoekers verblijf in Griekenland, voor verzoekers identiteit en deze van zijn familieleden, voor het gegeven dat verzoekers vader twee stukken grond aankocht en voor het feit dat verzoeker tatoeages op de arm heeft. Deze stukken bevatten aldus geen gegevens of elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger aangehaalde, inzake de door verzoeker ten berde gebrachte vrees gedane vaststellingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, waaronder zijn beweerde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban, zijn Hazara-aanhorigheid, zijn vermeende kwetsbaarheid ten gevolge van zijn verblijf in Griekenland en de aangehaalde vrees omwille van zijn tatoeages, zijn medische aandoening en zijn ontbreken, ten gevolge van deze elementen, van een netwerk in Afghanistan, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden

tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Je gevraagd naar je vrees bij terugkeer stelde je dat het in je eigen dorp relatief rustig zou zijn, maar in de dorpen errond en zeker in Pul-i-Chumri zou er nog hevig worden gevochten (CG p.5). Daardoor zou er geen garantie zijn dat de Taliban niet opnieuw naar jullie dorp zou kunnen komen (CG p. 11). Uit informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt) dat in 2019 de overheid terug de controle heeft gekregen over het district Dahane Ghorri na een grootschalig offensief tegen de Taliban in de hele provincie Baghlan. U laat dus na het bewijs te leveren

dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uw familie bevindt zich daar ook nog steeds.

Uit bovenstaande veiligheidsanalyse volgt dat je de subsidiaire bescherming overeenkomstig Art.48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie die hij bijbrengt ligt blijkens de vrije vertaling die hij hiervan aanreikt immers volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Dat zich in verzoekers land, provincie, district en dorp bepaalde incidenten voordoen, wordt niet ontkend. Uit de door verzoeker zelf neergelegde informatie blijkt echter dat deze incidenten volledig te kaderen vallen binnen het door verweerder geschetste geweldspatroon in verzoekers land en regio van herkomst. Zo werden bij de twee incidenten in verzoekers dorp duidelijk personen met een bepaald profiel, met name een oudere met een religieus profiel, een andere geestelijke en religieuze persoon en het hoofd van de ALP van het dorp, geïdентificeerd. Voor het overige verwijst verzoeker naar een aantal incidenten die elders in de provincie voorkwamen, met name een aanval door onbekenden op een familie in het district Deh Salah, een mislukte zelfmoordaanslag en een mortierinslag in de omgeving van Pul-I-Khumri en een incident waarbij drie personen die door de taliban werden ontvoerd op verdenking van samenwerking met de overheid, die werden vrijgelaten na onderhandelingen met de ouders en die na hun vrijlating met hun wagen op een landmijn reden. Hoewel voormelde incidenten betreurenswaardig zijn, kan hieruit geenszins worden afgeleid dat de situatie in verzoekers provincie, district en drop van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit geldt nog des te meer daar verzoeker blijkens het voorgaande zelf aangaf dat de situatie in zijn dorp relatief rustig is en daar verzoekers familie nog in dit dorp vertoeft.

Onder verwijzing naar vier rapporten van het UNHCR van augustus 2018 en van EASO van juni 2019 (2) en mei 2018 stelt verzoeker in zijn aanvullende nota van 15 oktober 2020 dat de actuele situatie in de provincie Baghlan verslechterd is. Zo zouden buiten drie districten in deze provincie alle andere districten (waaronder dat van verzoeker) als betwist worden beschouwd, zijn er in de provincie in de periode 2019-2020 heel wat veiligheidsincidenten gebeurd waarbij eveneens burgerslachtoffers vielen met als aangemerkt voorbeeld een luchtaanval op 3 april 2020 waarbij van een gezin van zes, drie kinderen werden gedood. Ook blijkt uit berichtgeving van Tanwir TV van oktober 2020 dat de gevechten nog steeds niet gestopt zijn, dat mensen er veel stress hebben, dat er dagelijks doden bij het leger vallen, dat de gevechten tussen de overheidstroepen en de taliban een zware economische impact hebben waar de bewoners niet gelukkig mee zijn en dat ook meerdere families verhuisd zijn naar andere provincies. Ook betreffende deze informatie stelt de Raad vast dat hoewel de situatie en de gebeurtenissen betreurenswaardig zijn deze volledig in lijn ligt van de informatie waarop verweerder haar beslissing steunt. Ook de informatie bij de aanvullende nota getuigt nog steeds van een voornamelijk doelgericht geweld, in hoofdzaak tussen opstandelingen en ordetroepen met een door de lokale bevolking als vanzelfsprekend onprettig ervaren economische terugval, en verzoeker weerlegt in haar nota niet middels andere cijfers de motivering van verweerder dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Dat een honderdtal families andere provincies zouden hebben opgezocht weerlegt op een door verweerder aangegeven inwonersaantal van 977.000 evenmin de motivering dat Intern ontheemden in de provincie hun toevlucht voornamelijk zoeken binnen de provincie.

Waar verzoeker in zijn nota nog aanhaalt dat door de impact van Covid-19, meer in het bijzonder door de periodes van sluiting van de scholen en door de terugvallende economie, minderjarigen vatbaarder zijn voor rekrutering door de Taliban of de veiligheidstroepen kan door de Raad niet worden ingezien hoe dit gegeven in hoofde van verzoeker een persoonlijke omstandigheid kan uitmaken die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in zijn hoofde dermate zou verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon daar het "vatbaarder zij voor" een keuzemogelijkheid inhoudt waardoor verzoeker er persoonlijk kan voor opteren niet op een dergelijk aanbod in te gaan.

De motivering van verweerder dat de situatie in verzoekers provincie, district en drop niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet blijft dan ook onverminderd overeind.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota van 15 oktober 2020 wijst op de wereldwijde Covid-19 pandemie en op het gegeven dat hij gelet op zijn hepatitis B besmetting in dit kader een risicoprofiel heeft, dient verder te worden opgemerkt dat dit virus over de hele wereld en dus ook in België rondwaart. Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoeker meent dat hij in dit kader in een ander land dan zijn land van herkomst veiliger zou zijn en bescherming zou kunnen of moeten genieten tegen Covid-19.

Voorts dient te dezen te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. Covid-19 dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond. Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

In de mate verzoeker op basis van zijn medisch dossier meent aanspraak te hebben op een verblijfmachtiging in België wijst de Raad er nogmaals op dat hij zich desbetreffend dient te richten tot de daartoe geëigende procedure zoals voorzien bij artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

3.10. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 15 oktober 2020 nog opmerkt dat hem terugsturen naar Afghanistan in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT